

Нацыяналізм і нацыянальныя мовы

У вялікім корпусе навуковай літаратуры на тэму нацыяналізму, як правіла, прызнаецца важнасць мовы ў працэсе фармавання нацый і дзяржаў. Аднак абмяркоўваць пытанні мовы і нацыяналізму досыць складана, бо тут прысутнічаюць моцныя, часта непрамоўленыя, нарматыўныя цверджанні, і да такіх, здавалася б, нейтральных і ўніверсальных тэрмінаў, як “нацыя”, “нацыянальная дзяржава”, “нацыянальнасць”, могуць дадавацца розныя палітычныя і сацыяльныя канатацыі. Яны могуць істотна разыходзіцца ў розных краінах і мовах. Яшчэ адна складанасць – у таксама латэнтным для Захаду нарматыўным супрацьпастаўленні дыялектаў і моў, калі дыялекты ўспрымаюцца як “дзеці” “ўласна моў”. Больш за тое, канцэпцыя мовы – гэта адначасова і прадукт культуры (у т. л. палітыкі), і асноўная прылада фармавання культуры як сацыяльнай рэальнасці (адрозна ад матэрыяльнай). Нацыі, нацыянальныя дзяржавы і мовы, бадай, нябачныя ў матэрыяльнай рэальнасці, аднак яны складаюць падмурак сацыяльнай рэальнасці сучаснага свету, якім мы яго ведаем.

У гэтым раздзеле даводзіцца, што этналінгвістычны нацыяналізм – асновапалеглы механізм стварэння і захавання сацыяльнай рэальнасці ў цэнтральнаеўрапейскіх нацыянальных дзяржавах – звязаны з нарматыўным ізамарфізмам (шчыльным прасторава-дыскурсіўным перапляценнем) мовы, нацыі і дзяржавы. Гэты механізм паказаны як сукупнасць некалькіх працэдур, што дазваляе ўжыць канцэпцыю этналінгвістычнага нацыяналізму як інструмент аналізу. За рэдкімі выняткамі на абсягу астатняй Еўразіі, большасць дзяржаў, якія адпавядаюць гэтаму нарматыўнаму ізамарфізму, знаходзяцца ў Цэнтральнай Еўропе, дзе пасля Першай сусветнай вайны асновапалеглым прынцыпам нацыяналізму стаўся этналінгвістычны нацыяналізм. (Яшчэ адна сукупнасць ізаморфных дзяржаўных утварэнняў месціцца ў Паўднёва-Усходняй і Усходняй Азіі; яна паўстала ў выніку Другой сусветнай вайны і дэкаланізацыі). На прыкладзе этналінгвістычнага нацыяналізму ў Цэнтральнай Еўропе ў гэтым раздзеле даследуюцца гістарычнае развіццё сувязяў паміж мовай і нацыяналізмам, адпаведныя паняткава-тэрміналагічныя складанасці і моўная палітыка пасля Другой сусветнай вайны, якая адлюстроўвае ізамарфізм мовы, нацыі і дзяржавы.

Распаўсюд нацыяналізму па планеце

Цяпер мы жывем у глабальную эпоху нацыяналізму (як празарліва прадказваў Кон [Kohn] у 1962 г.). З распадам Савецкага Саюза ў 1991 г. з палітычнай мапы свету знікла апошняе значнае ідэалагічна ненацыянальнае дзяржаўнае ўтварэнне. Першыя самаабвешчаныя нацыянальныя дзяржавы: ЗША, рэвалюцыйная Францыя і Гаіці – узніклі напрыканцы XVIII ст. У першай палове наступнага стагоддзя да іх далучыліся гішпанскія калоніі ў Лацінскай Амерыцы, што імкліва заваявалі незалежнасць як нацыянальныя дзяржавы. У 20-х гг. XIX ст. у Еўропе (еўрапейскай частцы Асманскай імперыі, на г. зв. Балканах) таксама

з'явіліся аўтаномныя хрысціянскія нацыянальныя дзяржавы, якія здабылі незалежнасць: Чарнагорыя, Сербія і Грэцыя.

У Заходняй Еўропе Бельгія сфармавалася як нацыянальная дзяржава на рэлігійнай аснове, а Нідэрланды і Швейцарыя акрэслілі сябе як дзяржавы адзінай нацыі. Пасля заснавання Каралеўства Італія ў 1861 г. і Германскай імперыі ў 1871 г. як па сутнасці нацыянальных дзяржаў усе еўрапейскія краіны Новага часу, за выняткам Аўстра-Венгрыі і Расейскай імперыі, ператварыліся ў нацыянальныя дзяржавы, каб захаваць або вярнуць сабе дзяржаўную легітымнасць. Да Першай сусветнай вайны нацыянальная дзяржава сталася эталонам легітымнага дзяржаўнага ладу ў Паўночнай, Цэнтральнай і Паўднёвай Амерыцы і на пост-асманскіх Балканах, амаль цалкам падзеленых на нацыянальныя дзяржавы.

Па-за межамі Еўропы да пачатку дваццатага стагоддзя мадэль нацыянальнай дзяржавы, якая прыраўноўвалася да мадэрнасці і прагрэсу, прынялі Японія за імператарам Мэйдзі, Кітайская Рэспубліка і Каралеўства Сіям (Таіланд) – апошнія дзяржаўнае ўтварэнне, якое такім чынам імкнулася супрацьстаяць спробам Францыі ператварыць яго ў французскую калонію. Тая ж мадэль нацыянальнай дзяржаўнасці распаўсюдзілася і ў пасяленскіх калоніях Вялікабрытаніі, якія адна за другой ператварыліся ў Канадскую канфедэрацыю, Аўстралійскую садружнасць, Дамініён Новая Зеландыя і Паўднёва-Афрыканскі Саюз. У міжваенны перыяд пасля распаду Аўстра-Венгерскай, Расейскай і Асманскай імперыі практычна ўсе еўрапейскія дзяржавы (апроч Вольнага горада Данцыг і Дзяржавы-горада Ватыкан) ператварыліся ў нацыянальныя дзяржавы. (Адметны вынятак – Савецкі Саюз, што меўся ахапіць усю планету, як вынікае з ягонай падкрэслена ўніверсалісцкай назвы, у якой камуністычная дзяржава не прывязвалася ні да якой этнічнай і геаграфічнай канкрэтыкі.) Шмат якія пост-асманскія тэрыторыі Блізкага Усходу і арабскай Паўночнай Афрыкі: Егіпет, Ірак, Сірыя, Турцыя – атрымалі незалежнасць і сталіся нацыянальнымі дзяржавамі, іншыя ж ступілі на шлях да будучай нацыянальнай незалежнасці пад мандатам Вялікабрытаніі і Францыі. Астатнія незалежныя дзяржаўныя ўтварэнні не на Захадзе, асабліва Абісінія (Эфіёпія) і Персія (Іран), імкнуліся тэрмінова перааформіцца ў нацыянальныя дзяржавы, каб не зрабіцца калоніямі заходніх дзяржаў.

Пасля Другой сусветнай вайны распаліся заходнія марскія каланіяльныя імперыі. У выніку гэтай маштабнай дэкаланізацыі, якая ахапіла ўвесь свет, усе былыя калоніі без вынятку, атрымаўшы незалежнасць, абвясчалі сябе нацыянальнымі дзяржавамі. Працэс завершыўся ў 1991 г. распадам Савецкага Саюза на пятнаццаць нацыянальных дзяржаў – былых саюзных рэспублік, кожная са сваёй этналінгвістычнай нацыяй, у адпаведнасці з абвешчаным Іосіфам Сталіным у 1930 г. лозунгам, што культура ў Савецкім Саюзе мусіць быць “нацыянальная паводле формы, але сацыялістычная паводле зместу” (цытуецца паводле: Вдовин, 2007, с. 145). Такім чынам, нацыяналізм стаўся першай усеагульна прызнанай інфраструктурнай ідэалогіяй легітымавання дзяржаўнасці, як у ЗША, гэтак і ў Іране, Паўночнай Карэі ці Науру – дзяржавах, якія рэзка адрозніваюцца між сабою амаль ува ўсім, апроч неад’емнай прыхільнасці да нацыяналізму.

Паўстае пытанне: што нясе ў сабе нацыяналізм як адзіная ідэалогія фармавання, легітымавання і захавання дзяржавы ў познемадэрны перыяд (ад 1992 г.)? Каб пасаваць усім дзяржавам свету, нягледзячы на ўсе іх велізарныя адрозненні, гэтая ідэалогія мусіць складацца з некалькіх простых, шырока прызнаных і гнуткіх правілаў. Яны падрабязна разглядаюцца ў наступным параграфі.

Нацыяналізм і “гульні розуму”: чарадзейства

Сцісла кажучы, нацыяналізм зыходзіць з таго, што, каб мець легітымнасць, дзяржаўнае ўтварэнне мусіць быць нацыянальнай дзяржавай, г. зн. дзяржавай толькі адной нацыі. У адпаведнасці з вестфальскай мадэллю тэрытарыяльнай дзяржавы (*Territorialstaat*) пасля 1648-г., нацыянальная дзяржава ўяўляецца як своеасаблівая абмежаваная прастора, аднародная альбо рэлігійна, культурна і моўна, альбо з гледзішча статусу яе жыхароў – грамадзянаў. Гэтая аднародная абмежаваная прастора, якая ў ідэале складаецца з адзінай суцэльнай тэрыторыі, знаходзіцца пад уладай аднаго ўрада, які ахоўвае палітычны, ваенны, сацыяльны і часам эканамічны суверэнітэт прасторава і ідэалагічна адасобленай нацыянальнай дзяржавы ад усіх іншых дзяржаўных утварэнняў. Гэта азначае, што ўрад ахоўвае нацыянальную дзяржаву ад непажаданых уплываў і магчымых ваенных уварванняў, як правіла, з боку суседніх дзяржаў. Такім чынам, нацыянальная дзяржава выступае як прыклад уласцівай чалавецтву сацыяльнай тэндэнцыі імкнуцца да бяспекі ва ўяўленых (сканструяваных) “морфа-імуналагічных сферах” (Solterdijk, 2011, с. 46). Нацыя, у сваю чаргу, лічыцца найвышэйшай уяўнай таксанамічнай адзінкай чалавечай супольнасці, што *a priori* выключае магчымасць узнікнення любой не менш упарадкаванай і жыццяздольнай наднацыянальнай супольнасці. Толькі нацыі могуць прэтэндаваць на права на дзяржаўнасць (нацыянальнае самавызначэнне) і адначасова быць крыніцамі дзяржаўнасці і яе легітымнасці.

Аналіз панятку “нацыя” па-ангельску і па-французску ўскладняецца тым, што на гэтых дзвюх мовах названы тэрмін звычайна ўжываецца як сінонім да слова “дзяржава”. Таму навукова-юрыдычны неалагізм “*nation-state*” [нацыянальная дзяржава] выглядае як таўталогія. Гэтая праблема не паўстае, напрыклад, у нямецкай і польскай мовах. Па-нямецку “дзяржава” – “*Staat*”, а нацыя – “*Volk*” (або ў некаторых адмысловых значэннях – “*Nation*”), а па-польску – адпаведна “*państwo*” і “*naród*”. Па-нямецку і па-польску тэрмін “нацыя” як чалавечая супольнасць (г. зн. “*Volk*” і “*naród*”) не маюць значэння “дзяржава”. “Нацыянальная дзяржава” перадаецца па-польску як “*państwo narodowe*”, а па-нямецку – як “*Nationalstaat*”.

З “*nationality*” [нацыянальнасцю] таксама ўзнікаюць тэрміналагічныя цяжкасці: гэтае слова можа азначаць альбо прыналежнасць асобы да нацыі, альбо чалавечую супольнасць, “большую за этнас, але меншую за нацыю”, якая можа мець права на аўтаномію, але не на нацыянальную незалежнасць (у гэтым значэнні некаторыя аўтарытэтычныя навукоўцы аддаюць перавагу неалагізму “прота-нацыя”: гл. Hobsbawm, 1990, с. 72). Аднак па-ангельску “*nationality*”

найчасцей ужываецца як сінонім панятка “грамадзянства”. Па-нямецку “нацыянальнасць” – “*Nationalität*”, а па-польску – “*narodowość*”, і гэтыя словы не азначаюць “грамадзянства” – “*Staatsbürgerschaft*” па-нямецку і “*obywatelstwo*” па-польску. Расейскі панятак “*национальность*” розніцца ад “грамадзянства” (“*гражданство*” па-расейску), але мае два значэнні: “народнасць” (ад слова “народ” і “нацыянальнасць” (ад слова “нацыя”). Раней абодва гэтыя паняткі былі сінанімічныя ў значэнні “прота-нацыя, якая мае права на аўтаномію”, і толькі “нацыянальнасць” азначае прыналежнасць да нацыі. Цяпер у значэнні “прота-нацыя” ўжываецца амаль выключна “народнасць”. Такім чынам, у сучаснай расейскай мове ёсць два адпаведнікі “*nationality*” – у залежнасці ад значэння, і гэта змяняе верагоднасць блытаніны. Адсюль вынікае, што носьбіты ангельскай, нямецкай, польскай і расейскай моў могуць мець на ўвазе зусім розныя рэчы, ужываючы адныя і тыя ж ангельскія тэрміны.

Аднак нацыі як чалавечыя супольнасці (г. зн. дэмаграфічны “змест” нацыянальных дзяржаў) істотна розняцца, напрыклад, сваім лікам. Побач з кітайскай нацыяй лікам 1,4 млрд чалавек тувалуанская лікам менш за 10 000 чалавек выглядае карлікавай. Гэтакія адрозненні не пазбаўляюць ніводную нацыю права на гэтае найменне, бо няма канкрэтных матэрыяльных крытэраў, якім мусіць адпавядаць супольнасць, каб прэтэндаваць на статус нацыі. Працэс фармавання нацыі – дыскурсіўны, ён залежыць ад рыторыкі ўлады (Han, 2005), якая выказваецца і рэалізуецца праз мову (Bourdieu, 1992; Foucault, 2002 [1970]).

Стварэнне нацыі ці нацыянальнай дзяржавы – гэта моўны акт, які, калі і можа змяніць матэрыяльную рэальнасць, дык не адразу (Austin, 1962). Сукупнасці, якія завуцца “нацыямі” ці “нацыянальнымі дзяржавамі”, належаць сацыяльнай рэальнасці, якая спараджаецца праз мову сталых зносін між людзьмі і супольнасцямі (Searle, 1995). І нацыі, і нацыянальныя дзяржавы немагчыма разгледзець і ідэнтыфікаваць з дапамогай інструментаў, якімі карыстаюцца прыродазнаўчыя навукі, даследуючы матэрыяльную рэальнасць. Нацыі і нацыянальныя дзяржавы не пабачыць ні з пазіцыі назіральніка на паверхні Зямлі, ні з арбіты, ні няўзброеным вокам, ні ў тэлескоп. Да нацыі і нацыянальнай дзяржавы нельга дакрануцца, хоць нацыяналісты традыцыйна сцвярджаюць, што, калі неабходна, трэба аддаць жыццё за сваю краіну, маючы на ўвазе нацыю і/ці нацыянальную дзяржаву (Balch & Foster, 1898, с. 67). Такім чынам, нацыі і нацыянальныя дзяржавы нараджаюцца толькі праз чалавечае ўяўленне, г. зн. дыскурсіўна, праз мову.

Роля мовы

У 1793–1794 гг. рэвалюцыйная Францыя выключыла з адукацыі і афіцыйнага ўжытку ўсе мовы, якімі да таго зазвычай карысталіся на пісьме, апроч французскай. Аднак мова не зрабілася адзіным падмуркам нацыі, ці дзяржаўнасці (Certeau, Julia & Revel, 1975). Ідэя нарматыўнай роўнасці паміж дэмаграфічнай сукупнасцю – нацыяй – і нарматыўным моўным адзінствам з’явілася на землях былой Святой Рымскай Імперыі падчас шматкратных наступаў Напалеона на самым пачатку XIX ст., якія ў 1806 г. прывялі да распаду гэтай тысячагадовай

імперыі. Такім чынам, знікла дамадэрнае дзяржаўнае ўтварэнне, якое магло б ператварыцца ў нямецкую нацыянальную дзяржаву. У выніку нованароджаны нямецкі нацыянальны рух пазбавіўся магчымасці пайсці шляхам французаў, якія ператварылі Каралеўства Францыя ў французскую нацыянальную дзяржаву. Гэтае становішча моцна прыгноблівала нямецкамоўных інтэлектуалаў (*Bildungsbürgertum*) на пачатку XIX ст.

Выйсце прапанавала добра вядомая антыфранцузская песня (Arndt, 1813), у якой сцвярджалася, што нямецкая нацыянальная дзяржава (айчына немцаў) мусіць распасцірацца “паўсюль, дзе гучыць нямецкая мова” (Arndt, цытуецца паводле: Feuerzeig, 2002, с. 70). Гэты моўны падыход да нацыянальнага пытання стаўся новай нормай для Новага часу, якая сцвярджае, што носьбіты адной мовы (моўная супольнасць) натуральным чынам утвараюць нацыю і што тэрыторыя кампактнага пражывання гэтай моўнай супольнасці мусіць зрабіцца нацыянальнай дзяржавай (Reiter, 1984). Гэтая норма паспяхова прайшла выпрабаванне ў 60-я – 70-я гг. XIX ст., калі Італія і Нямеччына сфармаваліся як этналінгвістычныя нацыянальныя дзяржавы. Пазней, пасля Першай сусветнай вайны, у адпаведнасці з названым прынцыпам змяніліся палітычныя абрысы Цэнтральнай Еўропы (у гэтай працы пад ёю разумеецца **вертыкаль пасярэдзіне Еўропы ад Скандынавіі да Балканаў**). Ад другой паловы XIX ст. пытанне мовы як паказніка нацыянальнасці (прыналежнасці да нацыі паводле чыста моўнага вызначэння) уключалася ў агульнадзяржаўныя перапісы насельніцтва ўва ўсёй Цэнтральнай Еўропе (Leuschner, 2004).

Па заканчэнні Першай сусветнай вайны на месцы былых імперыі Габсбургаў і Асманскай імперыі, на захадзе ранейшай Расейскай імперыі, а таксама на некаторых усходніх тэрыторыях, адрэзаных ад Германскай імперыі, паўсталі этналінгвістычныя нацыянальныя дзяржавы. Апроч таго, падчас Балканскіх войнаў і Першай сусветнай вайны ад пачатку этнарэлігійныя нацыянальныя дзяржавы на Балканах ўсё больш рабіліся этналінгвістычнымі. Найлепшы прыклад гэтых змен – Албанія, заснаваная ў 1912 г. на выключна этналінгвістычнай глебе. Албанская нацыя ўтварылася з носьбітаў албанскай мовы, якія вызнавалі розныя рэлігіі: іслам, праваслаўе, каталіцтва. Дзяржавы-пераможцы ў Першай сусветнай вайне прынялі гэтую новую логіку палітычнай арганізацыі Цэнтральнай Еўропы. Этналінгвістычны прынцып паступова зрабіўся натуральным, як сведчыць наступная цытата з аўтарытэтай буйной працы 1917 г. на гэтую тэму, якую ўважліва вивучалі ўдзельнікі перамоў на Парыжскай мірнай канферэнцыі: “усё большае супадзенне моўных і палітычных межаў трэба ўспрымаць як нармальнае развіццё падзей. [...] Бо нацыі, як і асобы, найлепш раскрываюць сябе, калі яны вольныя, г. зн. калі іх лёс – у іх уласных руках” (Dominian, 1917, с. 342).

У выніку ў міжваенны перыяд, напрыклад, у Эстоніі адзінай афіцыйнай і нацыянальнай мовай сталася эстонская, у **Венгрыі** – **венгерская**, у Польшчы – польская, у Румыніі – румынская. Меркавалася, што гэтыя дзяржавы толькі для сваіх адпаведных этналінгвістычных нацый, якія размаўляюць на нацыянальнай мове, то бок для эстонскамоўных эстонцаў у Эстоніі, **венгерскамоўных венграў** у **Венгрыі**, польскамоўных палякаў у Польшчы і румынскамоўных румынаў у

Румыніі. Каб дзяржавы-перможцы прызналі легітымным новае палітычнае ўтварэнне ў Цэнтральнай Еўропе, яно мусіла адпавядаць гэтай мадэлі этналінгвістычнай нацыянальнай дзяржаўнасці. (Цікава, што дзяржавы-пераможцы не хацелі пашыраць названы прынцып фармавання нацыянальнай дзяржавы на іншыя рэгіёны Еўропы і пагатоў на свае заморскія калоніі [Mishra, 2012].)

Гэтае абавязковае прыраўноўванне нацыі і нацыянальнай дзяржавы да адзінай моўнай супольнасці стварыла велізарную ідэалагічную і палітычную праблему для Чэхаславакіі і Каралеўства Сербіі, Харватыі і Славенцыі (ад 1929 г. – Каралеўства Югаславія). Першая была заснаваная як агульная дзяржава для чэхіі і славакіі, а другая – для сербіі, харватыі і славенцыі. Большасць палітычных дзеячаў, як і насельніцтва Цэнтральнай Еўропы, разглядала вышэйназваныя супольнасці як свайго роду асобныя нацыі ці нацыянальнасці (прота-нацыі) са сваімі ўласнымі мовамі. Таму ні Чэхаславакія, ні Каралеўства не маглі быць нацыянальнымі дзяржавамі, як гэты тэрмін разумелі ў Цэнтральнай Еўропе пасля 1918 г.

Калі б гэтыя дзве дзяржавы не легітымаваліся і не выжылі, гэта быў бы моцны ўдар па дыпламатычных і палітычных намаганнях краін-пераможцаў пераўладкаваць палітычную канструкцыю Цэнтральнай Еўропы паводле прынцыпаў этналінгвістычнага нацыяналізму. У выпадку Чэхаславакіі знайшлі рашэнне абвясціць яе нацыянальнай дзяржавай чэхаславацкай нацыі з адзінай афіцыйнай і нацыянальнай мовай – чэхаславацкай. На практыцы ў міжваеннай Чэхаславакіі ў дзяржаўным кіраванні і адукацыі на тэрыторыі Славакіі выкарыстоўвалася славацкая мова, а на чэшскіх землях Богеміі і Маравіі-Сілезіі – чэшская. Згодна з гэтай мадэллю, чэхаславацкая мова складалася з двух варыянтаў: чэшскага і славацкага (Nekvapil, 2007, сс. 146–147). На такое ўскладненне, як Карпацкая Русь са сваёй нацыяй – русінамі – у якасці трэцяга этнакультурнага складніка міжваеннай Чэхаславакіі, папросту не зважалі. Русінскі этнонім не фігураваў у назве дзяржавы, і іхная мова – русінская – не называлася трэцім варыянтам чэхаславацкай.

Тое, што значнасць мовы ў канструяванні і легітымаванні нацыянальных дзяржаў у Цэнтральнай Еўропе сталася нарматывам, відаць і на прыкладзе Каралеўства Сербіі, Харватыі і Славенцыі. Назва з трох складнікаў змянілася на ўнітарнае найменне Югаславія ў 1929 г. – праз восем гадоў пасля канстытуцыйнага рашэння 1921 г. надаць сербска-харвацка-славенскай статус адзінай афіцыйнай і нацыянальнай мовы гэтай нацыянальнай дзяржавы. Трэхскладнікавая назва мовы ніколі афіцыйна не змянялася, але ад 1929 г. яе ўсё часцей і часцей пачалі называць югаслаўскай. Хоць каралеўскім загадам у 1929 г. сербы, харваты і славенцы абвешчаліся адзінай нацыяй югаславаў, на практыцы ў дзяржаўным кіраванні і адукацыі міжваеннай Югаславіі серба-харваты і славенцы *de facto* разглядаліся як дзве асобныя супольнасці югаслаўскай нацыі. Гэтаксама афіцыйная сербска-харвацка-славенская мова падзялялася на два варыянты, кожны – на сваёй тэрыторыі: славенская ўжывалася ў Падраўскім рэгіёне (сучаснай Славеніі), а сербска-харвацкая – на ўсёй астатняй тэрыторыі нацыянальнай дзяржавы і ў дзяржаўным кіраванні. Апроч таго, сербска-харвацкі

варыянт сербска-харвацка-славенскай мовы афіцыйна меў дзве графічныя сістэмы: кірыліцу і лацініцу, таму лацінічны варыянт неафіцыйна называўся харвацкім, а кірылічны – сербскім. Тэрытарыяльна харвацкі варыянт панаваў у Харвацкім рэгіёне (заснаваны ў 1939 г., ён супадаў з абсягамі сучаснай Харватыі і часткі Босніі), а сербскі – на поўдні Югаславіі (на тэрыторыі сучасных Косава, Македоніі, Сербіі і Чарнагорыі).

Другая сусветная вайна кардынальна змяніла не толькі тэрытарыяльны падзел Чэхаславакіі і Югаславіі, але і становішча з афіцыйнымі (нацыянальнымі) мовамі. У 1939 г. Чэхаславакія раскалолася як нацыянальная дзяржава. Славакія стала незалежнай нацыянальнай дзяржавай толькі для славацкамоўных славакаў, і яе адзінай афіцыйнай і нацыянальнай мовай была славацкая. Чэшскія землі інкарпараваў Трэці Рэйх (ваенная Нямеччына) як Пратэктарат Багеміі і Маравіі, дзе афіцыйнымі мовамі былі нямецкая і чэшская. (Венгрыя анэксавала Карпацкую Русь – адрозна ад міжваеннай Чэхаславакіі, у Венгрыі русінская мова ў нейкім аб'ёме ўжывалася як афіцыйная разам з венгерскай.) Ад 1945 г. Чэхаславакія (за выняткам Карпацкай Русі, улучанай у склад СССР як частка Украіны) аднавіла сваю самастойнасць як нацыянальная дзяржава чэхаславацкага народа, што складаўся, паводле Канстытуцыі 1948 г., з дзвюх братніх нацый – чэхаў і славакаў. Аднак вяртаньня да чэхаславацкай мовы не адбылося, і ў якасці афіцыйных і нацыянальных моў функцыянавалі і чэшская, і славацкая (McDermott, 2015, с. 48).

Падзел Югаславіі ў 1941 г. паміж Нямеччынай, Італіяй, Венгрыяй і Балгарыяй таксама прывёў да скасавання сербска-харвацка-славенскай мовы як афіцыйнай і нацыянальнай мовы нацыянальнай дзяржавы. Славенскі варыянт выйшаў з афіцыйнага ўжытку, бо этнічную тэрыторыю славенцаў падзялілі між сабой Нямеччына і Італія. У падкантрольнай Нямеччыне і Італіі краіне з афіцыйнай назвай Незалежная Харвацкая Дзяржава, якая займала тэрыторыю сучасных Харватыі і Босніі, сербска-харвацкую мову з дзвюма графічнымі сістэмамі замяніла лацінічная харвацкая, а кірылічны варыянт быў катэгарычна забаронены ў афіцыйным ужытку і ў адукацыі. Гэтаксама ў Сербіі пад уладай нямецкай ваеннай адміністрацыі кірылічная сербская мова выціснула з афіцыйнага ўжытку сербска-харвацкую. У італьянскім Губернатарстве Чарнагорыя таксама панавала сербская мова, хоць першапачаткова Рым планаваў замяніць яе на чарнагорскую. У далучанай да Балгарыі часткі паўднёвай Сербіі (сучаснай Македоніі) кірылічную сербска-харвацкую ў афіцыйным ужытку і ў адукацыі замяніла балгарская (Greenberg, 2008, с. 22; Samardžija, 2008; Scotti & Viazzi, 1987, с. 198; Vignoli, 1996).

Пасля вайны ў камуністычнай Югаславіі сербска-харвацка-славенскую мову не аднавілі, але два яе варыянты міжваеннага часу: дзвюхграфічная сербска-харвацкая і славенская – вярнуліся да жыцця як самастойныя афіцыйныя і нацыянальныя мовы. Пераймаючы прыклад Савецкага Саюза, паваяенная Югаславія была наноў створаная як ненацыянальная федэрацыя, што складалася з этналінгвістычных нацыянальных рэспублік. У Сацыялістычнай Рэспубліцы Славенія афіцыйнай і нацыянальнай мовай была славенская, а ў Сацыялістычнай Рэспубліцы Македонія – македонская. Пра македонскую мову заявілі ў 1944 г.,

калі югаслаўскія камуністычныя сілы ўжо адваявалі ў Балгарыі большую частку былой паўднёвай Сербіі, якую перайменавалі ў Македонію. У выніку да 1945 г. з сербска-харвацка-славенскай мовы міжваеннага часу нарадзіліся македонская, сербска-харвацкая і славенская мовы (Greenberg, 2008, с. 18).

Сербска-харвацкая была афіцыйнай і нацыянальнай мовай у чатырох сацыялістычных рэспубліках Югаславіі: Босніі і Герцагавіне, Харватыі, Чарнагорыі і Сербіі. Такая канфігурацыя выломлівалася з цэнтральнаеўрапейскага кантэксту, які прадугледжваў, што кожная сапраўдная нацыя – у межах сваёй нацыянальнай дзяржавы ці нацыянальнай рэспублікі (у выпадку федэрацый) – мусіць мець сваю ўласную адметную нацыянальную мову. Таму ў 1974 г. кожная з гэтых чатырох сацыялістычных рэспублік атрымала свой уласны варыянт нацыянальнай мовы (Greenberg, 2008, с. 23). У Сацыялістычнай Рэспубліцы Харватыя ён афіцыйна менаваўся харвата-сербская, ці харвацкая, мова, у якой ужывалася толькі лацініца. У Сацыялістычнай Рэспубліцы Сербія, наадварот, афіцыйна замацоўвалася кірылічнае пісьмо, а ў Чарнагорыі і ў Босніі і Герцагавіне дазвалялася карыстацца абодвума алфавітамі. Урэшце афіцыйнае найменне дзяржаўнай мовы ўсёй Югаславіі – сербска-харвацкая – з агульнай згоды змянілі на сербска-харвацкую/харвата-сербскую, харвацкую і сербскую (Brozović & Ivić, 1988; Tollefson, 2002).

Праз пяць гадоў, пасля інтэрвенцыі ў 1968 г. краін Варшаўскай Дамовы на чале з СССР у Чэхаславакію, гіпатэтычную нацыянальную дзяржаву дзвюхнацыянальнага чэхаславацкага народа пераўтварылі ў ненацыянальную федэрацыю дзвюх нацыянальных рэспублік: Чэшскай Сацыялістычнай Рэспублікі і Славацкай Сацыялістычнай Рэспублікі. Як і ў федэратыўнай Югаславіі, за ўзор узялі савецкую мадэль. Як і раней, афіцыйнай мовай Чэхіі заставалася чэшская, а Славакіі – славацкая. Істотная розніца была ў тым, што калі да 1969 г. агульнадзяржаўнай мовай была чэшская, дык пасля ўва ўсіх сферах грамадскага жыцця афіцыйна ўвайшло ў норму поўнае і роўнае чэшска-славацкае дзвюхмоўе (Nábělková, 2016).

Гэтыя прыклады з Цэнтральнай Еўропы да падзення камунізму ў 1989 г. яскрава сведчаць, што мовы – гэта сукупнасці, якімі могуць маніпуляваць асобныя людзі і супольнасці. Людзі могуць ствараць і знішчаць ці аб'ядноўваць і падзяляць мовы, як і нацыі і дзяржавы (Kamusella, 2001). Але, перш чым разглядаць дынаміку фармавання моў і яе паралелі з фармаваннем і руйнаваннем нацый і нацыянальных дзяржаў, трэба паразумецца што да адной істотнай канцэптуальнай і тэрміналагічнай праблемы.

Einzelssprache: канцэпцыя адной мовы

Тое, што мы называем *мовамі*, – гэта не звычайная форма множнага ліку ад абстрактнага, незлічальнага назоўніка “мова”, бо той ніколі не ўжываецца ў множным ліку. Гэты абстрактны назоўнік выключна адзіночнага ліку азначае біялагічную здольнасць чалавека да маўлення. У сваю чаргу, злічальны назоўнік “мова” і яго форма множнага ліку азначаюць канкрэтныя ўвасабленні гэтай біялагічнай здольнасці. Названая здольнасць дазволіла асобным чалавечым

супольнасцям стварыць свае ўласныя мовы і такім чынам стацца *моўнымі супольнасцямі*. Таму антрапологі схільныя ставіць знак роўнасці паміж моўнымі супольнасцямі ў грамадствах да ўтварэння дзяржавы і этнасамі (Shaul, 2014, с. xvi). Такім чынам, калі мова – гэта частка матэрыяльнай рэальнасці, дык мовы як вынікі ўвасаблення біялагічнай здольнасці да маўлення – гэта плён дзейнасці людзей і іхных супольнасцяў, г. зн. культурныя артэфакты, то бок часткі сацыяльнай рэальнасці. Прынцыпова важна разумець, што адной здольнасці да маўлення недастаткова для зносін між людзьмі і іхнымі супольнасцямі, гэтаксама як здольнасць хадзіць – яшчэ не хада. Функцыю зносін могуць выконваць толькі *мовы*.

Наяўны слоўнікавы запас ангельскай і іншых вядомых мне еўрапейскіх моў не дазваляе правесці яснае, адназначнае тэрміналагічнае разрозненне паміж здольнасцю да маўлення і канкрэтным увасабленнем гэтай здольнасці. Неяк вырашыць праблему дазваляе толькі стары нямецкі спецыялізаваны тэрмін. Каб абазначыць біялагічную здольнасць да маўлення, нямецкамоўныя філолагі ўжываюць агульнае слова “*Sprache*”, але, калі трэба ясна і адназначна назваць канкрэтнае ўвасабленне гэтай здольнасці (*адну мову*), яны аддаюць перавагу наватвору “*Einzelssprache*”. Зразумела, што ў побытавым ужытку ў нямецкай, як і ў ангельскай, кажуць, што людзі размаўляюць на “*Sprachen*” (мовах), а не “*Einzelssprachen*” (Dreschler, 1830, с. viii).

Больш за тое, канцэпцыя асобнай, замкнёнай *Einzelssprache* (адной мовы) – гэткае ж чалавечае вынаходства, як і канцэпцыя нацыі (Kamusella, 2004). Абедзве яны, падобна, з’явіліся ў Заходняй Еўропе і адтуль распаўсюдзіліся па свеце як неад’емная частка стандартнага культурна-палітычнага камплекта заходняга каланіялізму і імперыялізму. Да таго, як сацыяльнай рэальнасці праз палітычныя рашэнні і абавязковую пачатковую адукацыю навязалі канцэпцыю *Einzelssprache*, мовы былі па сутнасці суцэльнай сукупнасцю, якая паступова змянялася ад клана да клана, ад вёскі да вёскі, ад горада да горада, ад рэгіёна да рэгіёна, ад дзяржавы да дзяржавы і ад імперыі да імперыі (Billig, 1995, сс. 29–36). Хоць Новы час у моўным аспекце (чытай: моўнай палітыцы) быў ідэалагічна шчыльна звязаны з канцэпцыяй *Einzelssprache*, у шмат якіх рэгіёнах захавалася паступовая моўная пераемнасць у геаграфічным абсягу. Для азначэння прасторава-сацыяльнага складніка гэтай з’явы патрабаваўся належны тэрмін – “дыялектны кантынуум” (Chambers & Trudgill, 1998, сс. 5–11).

Супрацьпастаўленне дыялектаў і моў

Немагчыма казаць пра “*Einzelssprachen*”, не згадаўшы панятак “дыялект”, канцэптуальна і ідэалагічна звязаны з паняткам “адной мовы”. Выглядае, што гэтая дыяда – таксама вынаходства Захаду, якое распаўсюдзілася па свеце і цяпер шырока ўспрымаецца як норма апісання моў у грамадстве.

Гэтае супрацьпастаўленне нясе ў сабе шматлікія латэнтныя нарматыўныя цверджанні (Kamusella, 2016): па-першае, што мова складаецца з дыялектаў, па-другое, што **дыялекты** – ніжэйшыя (горшыя) за **мовы**, і таму **першыя** мусяць выступаць як “парасоны” (па-нямецку *Dachsprachen*, даслоўна – “дахавыя мовы”)

для апошніх (Kloss, 1967), па-трэцяе, што кожная сапраўдная мова мае ўстойлівую пісьмовасць, а дыялекты – вусныя варыянты, яны зазвычай не ўжываюцца на пісьме.

Пакінуўшы ў баку марную спробу правесці навуковае разрозненне паміж мовамі і дыялектамі (напр., паводле крытэра ўзаемнай (не)зразумеласці: Bloomfield, 1926; Haugen, 1966), важна адзначыць, што агульнапрынятае ў наш час падпарадкаванне дыялектаў мовам – вялікі анахранізм. Галоўнае ў тым, што *Einzelsprache* – гэта дыялект цэнтра ўлады, г. зн. сталіцы, ці дыялект – дакладней, сацыялект – эліты, які замацаваўся на паперы і такім чынам стаўся інструментам улады. У выніку вуснае і пісьмовае маўленне паноўнай супольнасці – мова паводле вызначэння, а маўленне “нізоў” – дыялект, пісьмо на якім не заахвочваецца і нават абвяшчаецца нарматыўна немагчымым (пар. Tollefson, 1991).

Нарматыўнае супрацьпастаўленне *Einzelsprache* і дыялекта – вынік дачыненняў улады ў чалавечых супольнасцях і шматстайнага палітычнага пераносу гэтых няроўных дачыненняў. Гэтае супрацьпастаўленне як такое легітымее падуладнасць ніжэйшых паноўнай эліце ці, згодна з сучаснай палітычнай тэрміналогіяй, падуладнасць этнасаў, прота-нацыі і меншасцяў прызнаным нацыям са сваімі нацыянальнымі дзяржавамі. У Цэнтральнай Еўропе, дзе ідэалогіяй стварэння і захавання дзяржаўнасці выступае этналінгвістычны нацыяналізм, гэтае нарматыўнае супрацьпастаўленне *Einzelsprache* і дыялекту і, як вынік, падпарадкаванне першаму апошняга складаюць сутнасць *modus operandi* гэтай ідэалогіі.

Гэтая кароткая гісторыя панятка *Einzelsprache* і супрацьпастаўлення дыялекту і мовы мае дзве мэты. З аднаго боку, яна завяршае агульны агляд росту ролі моў у фармаванні нацыі і нацыянальных дзяржаў у Еўропе. З другога, яна складае метадалагічную аснову аналізу этналінгвістычнасці нацыяналізму ў Цэнтральнай Еўропе.

Нарматыўны ізамарфізм мовы, нацыі і дзяржавы

Я зыходжу з таго, што галоўнае нарматыўнае цверджанне этналінгвістычнага нацыяналізму ў тым, што ўсе носьбіты пэўнай мовы (ці моўная супольнасць) складаюць нацыю і што тэрыторыя іхнага кампактнага пражывання мусіць стацца нацыянальнай дзяржавай гэтай нацыі. У найлепшым выпадку мова, нацыя і дзяржава шчыльна накладаюцца адно на адно прасторава і ідэалагічна – паўстае нарматыўны ізамарфізм гэтых трох складнікаў. Як выглядае, мова стварае дадатковы ахоўны (ізаляцыйны) слой для тэрытарыяльна-дэмаграфічнай “морфа-імуналагічнай сферы” нацыі (Solterdijk, 2011, с. 46) – сферы, што абараняе нацыю ад небяспекі, якую нясе вонкавы свет. Большасць наяўных нацыянальных дзяржаў у свеце маюць дваістую ахоўную сферу – толькі са шчыльна пераплеценых нацыі і яе дзяржавы. Іх імуналагічная сфера складаецца з дэмаграфічнага і тэрытарыяльнага слаёў, між тым як этналінгвістычная нацыянальная дзяржава мае таксама трэці слой – моўны.

Асноўныя спадарожныя прынцыпы нарматыўнага ізамарфізму мовы, нацыі і дзяржавы вымагаюць, каб нацыянальная мова была *адзінай* афіцыйнай мовай нацыянальнай дзяржавы і не належала ніякім іншым дзяржаўным утварэнням і нацыям. Як вынік, у межах нацыянальных дзяржаў не можа быць аўтаномных тэрыторый з адрознымі ад нацыянальнай афіцыйнымі мовамі. Гэтаксама па-за межамі нацыянальнай дзяржавы, якой належыць яе мова, не можа існаваць аўтаномных тэрыторый, дзе гэтая мова мела б афіцыйны статус. Дадатковы прынцып палягае ў тым, што кожны чалавек у складзе этналінгвістычнай нацыі мусіць валодаць выключна нацыянальнай мовай і што ў нацыянальнай дзяржаве не павінны стала пражываць носьбіты іншых моў. Гэтаксама носьбіты нацыянальнай мовы не павінны стала пражываць па-за межамі сваёй нацыянальнай дзяржавы (Kamusella, 2006).

Дыялекты не падпадаюць пад прынцыпы нарматыўнага ізамарфізму. Этналінгвістычны нацыяналізм, як правіла, не зважае на кантынуумы дыялектаў і іх выроўніванне, г. зн. знішчэнне (Auer, 1998; Stieber, 1956). У тыповых цэнтральнаеўрапейскіх нацыянальных дзяржавах выключны статус нацыянальнай мовы часта гарантуецца Канстытуцыяй, а дыялекты ў афіцыйных дакументах звычайна не згадваюцца. Існуе маўклівая згода, што дзяржаўнае кіраванне, адукацыя і СМІ вядуць да непазбежнага знікнення дыялектаў, на змену якім з цягам часу прыходзіць ідэалізаваная аднародная нацыянальная мова, якая ахоплівае сабой усю нацыянальную дзяржаву і ўсе грамадскія слаі нацыі. Мабыць, гэта і меў на ўвазе італьянскі палітык-нацыяналіст і пісьменнік Масіма д'Адзэлья ў сваім знакамітым выслоўі: “Мы зрабілі Італію. Зараз мы мусім зрабіць італьянцаў” (d’Azeglio, 1867, с. 7; Killinger, 2002, с. 1).

Як будзе паказана ў наступным раздзеле, нарматыўны ізамарфізм мовы, нацыі і дзяржавы – гэта аналітычны інструмент, які дазваляе даследаваць этналінгвістычны характар нацыянальных дзяржаў у Цэнтральнай Еўропе.

Дзе знаходзіцца Цэнтральная Еўропа?

Аднак эўрыстычную каштоўнасць нарматыўнага ізамарфізму як інструмента, каб вызначыць этналінгвістычны нацыяналізм, пляжыць адна “сляпая пляма”. Дактрына суверэнітэту перашкаджае этналінгвістычнай нацыянальнай дзяржаве без праблем не дапусціць, каб яе нацыянальную мову абвясціла сваёй афіцыйнай і/ці нацыянальнай іншае дзяржаўнае ўтварэнне або яго аўтаномны рэгіён. У гэтых выпадках можна казаць пра *амаль ізаморфныя* нацыянальныя дзяржавы. Напрыклад, у 2010 г. сербская Ваяводзіна аднавіла сваю аўтаномію, надаўшы пры гэтым афіцыйны статус славацкай, **венгерскай**, румынскай, русінскай, сербскай і славацкай мовам (Statut, 2014; Zakon, 2009). У выніку раней цалкам ізаморфныя нацыянальныя дзяржавы: **Венгрыя**, Румынія, Славакія – па-за сваёй воляй зрабіліся амаль ізаморфнымі дзяржаўнымі ўтварэннямі. У сваёй ацэнцы значэння этналінгвістычнага нацыяналізму ў Цэнтральнай Еўропе я не звяртаю ўвагі на гэтую параўнальна дробную адрознасць і разам разглядаю ізаморфныя і амаль ізаморфныя нацыянальныя дзяржавы.

Уважлівы разгляд палітычнай мапы Цэнтральнай Еўропы за 2007 г. – да стварэння нацыянальнай дзяржавы ў Косаве ў 2008 г. і з’яўлення аўтаномнай Ваяводзіны з шасцю афіцыйнымі мовамі і двума алфавітамі – дае магчымасць класіфікаваць нацыянальныя дзяржавы, як у Табліцы 8.1.

Табліца 8.1. Ізаморфныя і іншыя дзяржаўныя ўтварэнні Цэнтральнай Еўропы ў 2007 г.

Ізаморфныя дзяржавы (14)	Амаль ізаморфныя дзяржавы (13)	Іншыя этналінгвістычныя дзяржавы (4)	Неэтналінгвістычныя дзяржавы (4)	Агульны лік дзяржаўных утварэнняў	Адсотак ізаморфных дзяржаў	Адсотак ізаморфных і амаль ізаморфных дзяржаў
Албанія Балгарыя Венгрыя Латвія Літва Македонія Нарвегія Польшча Румынія Славакія Славенія Чарнагорыя Чэхія Эстонія	Боснія Грэцыя Кіпр Люксембург Малдова Нямеччына Паўночны Кіпр Сербія Турцыя Украіна Фінляндыя Харватыя Швецыя	Аўстрыя Беларусь Данія Ліхтэнштэйн	Акратыры і Дхекелія Гара Афон Прыднястроўе Расейская Федэрацыя	35	40	77

У 2007 г. чатырнаццаць з трыццаці пяці дзяржаўных утварэнняў Цэнтральнай Еўропы былі ізаморфнымі нацыянальнымі дзяржавамі і яшчэ трынаццаць – амаль ізаморфнымі. Разам гэтыя дзве катэгорыі складалі 77% агульнага ліку дзяржаў у рэгіёне. Калі паглядзець на колькасць насельніцтва, з 416,32 млн жыхароў Цэнтральнай Еўропы (у тым ліку – траціна насельніцтва Еўрапейскай часткі Расеі) 357,69 млн (86%) пражываюць у ізаморфных ці амаль ізаморфных дзяржавах (Index Mundi, 2015). Такім чынам, сучаснай Цэнтральнай Еўропе ўласцівыя этналінгвістычныя паводле арганізацыі, легітымацыі і функцыянавання дзяржавы.

Наколькі мне вядома, у Заходняй Еўропе існуе ўсяго адна цалкам ізаморфная дзяржава – Ісландыя – і дзве амаль ізаморфныя: Мальта і Нідэрланды. Астатнія заходнееўрапейскія нацыянальныя дзяржавы – не ізаморфныя. Я не хачу сказаць, што ў Заходняй Еўропе мова не мае палітычнай значнасці. Папросту ў гэтым рэгіёне мова звычайна не служыць падставай стварэння, легітымацыі і функцыянавання дзяржавы. Напрыклад, Швейцарыя, з яе афіцыйным чатырохмоўем, не мае швейцарскай мовы, а Францыя моцна падтрымлівае распаўсюд французскай мовы як афіцыйнай ці нацыянальнай (Poissonnier & Sournia, 2006).

Аднак у Цэнтральнай Еўропе становішча выглядае іначай. З распадам Югаславіі ў 1991–2007 гг. сербска-харвацкая мова падзялілася на баснійскую, сербскую, чарнагорскую і харвацкую, так што кожная пост-югаслаўская нацыянальная дзяржава (за выняткам Косава, што, як выглядае, схіляецца да этналінгвістычнага нацыянальнага саюзу з Албаніяй) мае сваю нацыянальную

мову (Greenberg, 2008). Такім чынам, з сербска-харвацка-славенскай мовы міжваеннага часу на сёння ўтварылася шэсць нацыянальных моў: баснійская, македонская, сербская, славенская, чарнагорская і харвацкая. Калі ў 1991 г. постсавецкая Малдова атрымала незалежнасць, назву кірылічнай малдоўскай мовы (ад 1989 г. – лацінічнай) змянілі на “румынскую мову”. Славянамоўнае насельніцтва Малдовы баялася, што гэта можа стацца першым крокам да саюзу з Румыніяй. Гэта прывяло да вайны, у выніку якой усходняя частка Малдовы аддзялілася – узнік непрызнаны пратэктарат Расеі Прыднястроўе. У 1994 г. Канстытуцыя Малдовы аднавіла старую назву – малдоўская мова, каб схіліць Прыднястроўе вярнуцца, але пакуль гэтыя захады не далі плёну. Практычна малдоўская і румынская мовы – амаль аднолькавыя, розніца паміж імі меншая, чым паміж брытанскім і амерыканскім варыянтамі ангельскай (King, 1999). Апошнім часам з’явілася тэндэнцыя зноў перайменаваць малдоўскую ў румынскую, хоць кірылічная малдоўская застаецца адной з афіцыйных моў Прыднястроўя разам з расейскай і украінскай, у якіх таксама выкарыстоўваецца кірыліца (Hotărâre, 2013).

Калі ў 1991 г. Македонія абвясціла незалежнасць, першай прызнала гэтую пост-югаслаўскую нацыянальную дзяржаву Балгарыя. Аднак Сафія не прызнае македонскай мовы і македонскай нацыі. З афіцыйнага гледзішча Балгарыі, македонская мова – гэта адзін з літаратурных варыянтаў балгарскай. Таму носьбіты македонскае афіцыйна разглядаюцца як балгарамоўнае насельніцтва, якое належыць да балгарскай нацыі ў яе этналінгвістычным вызначэнні. Адсюль вынікае, што, на думку Балгарыі, македонскай нацыі ў чыстым выглядзе не можа існаваць (Majewski, 2013, с. 74; Shea, 1997, с. 352).

Халакост у часе Другой сусветнай вайны, кардынальныя змены межаў, паваенныя перасяленні (г. зн. выгнанне Саюзнікамі этналінгвістычных супольнасцяў) ператварылі Польшчу ў аднародную, як ніколі раней, этналінгвістычную нацыянальную дзяржаву, у якой няпольскамоўныя меншасці складаюць менш за 1% насельніцтва. Аднак зусім нечакана падчас перапісу 2011 г. 850 000 чалавек (больш за 2%) сказалі, што належаць да этналінгвістычнай нацыі сілезцаў, і больш за паўмільёна – што размаўляюць дома і з суседзямі па-сілезску. Згодна з Канстытуцыяй Польшчы 1997 г., польскую нацыю складае ўся сукупнасць польскіх грамадзянаў, незалежна ад этнічнай прыналежнасці, мовы і веравызнання. Аднак улады вырашылі ў афіцыйных звестках не зважаць на сілезцаў і носьбітаў сілезскае мовы – афіцыйна нацыянальныя меншасці і носьбіты іншых ад польскай моў па-ранейшаму складаюць менш за 1% (Katusella & Nomachi, 2014).

Гэтыя прыклады сведчаць, што ўва ўсёй Цэнтральнай Еўропе працягвае панаваць нарматыўны ізамарфізм мовы, нацыі і дзяржавы. Цэлых 86% насельніцтва гэтага рэгіёна жыве ў нацыянальных дзяржавах, дзе адметная цэнтральнаеўрапейская сацыяльная рэальнасць мацуецца дзяржаўным кіраваннем, палітычнымі партыямі, школамі, СМІ і бізнесам. Ува ўсім рэгіёне эталонам у разуменні нормаў грамадска-палітычнага ладу выступае этналінгвістычны нацыяналізм. Таму цэнтральнаеўрапейцаў можа здзіўляць, што ў Канадзе не размаўляюць па-канадску, а ў Нігерыі – па-нігерыйску.

Апроч некалькіх іншых этналінгвістычных нацыянальных дзяржаў у **Еўразіі**, напр. Ісландыі і Туркменістана, у Паўднёва-Усходняй і Усходняй **Азіі** сканцэнтраваныя – паводле стану на 2007 г. – яшчэ сем цалкам ізаморфных нацыянальных дзяржаў: В’етнам, Інданэзія, Камбоджа, Лаос, М’янма, Таіланд і Японія – і пяць амаль ізаморфных: Малайзія, Манголія, Паўднёвая Карэя, Паўночная Карэя і Філіпіны. У будучыні параўнальныя доследы распаўсюду ідэй у свеце і ідэалагічных сувязяў паміж этналінгвістычным нацыяналізмам у Цэнтральнай Еўропе і Паўднёва-Усходняй і Усходняй Азіі могуць прынесці вялікі плён у выглядзе новых аналітычных ведаў.

Этналінгвістычны нацыяналізм у будучыні

Добра гэта ці кепска, але ўва ўсёй Цэнтральнай Еўропе нарматывам стварэння, легітымавання і захавання дзяржаўнасці застаецца этналінгвістычны нацыяналізм. І ў бліжэйшай будучыні становішча не зменіцца. Калі заходнееўрапейскія палітыкі яшчэ усвядомяць сутнасць гэтага тыпу нацыяналізму, ім будзе больш зразумела, што маюць на ўвазе іх цэнтральнаеўрапейскія калегі, звяртаючыся да лозунгаў нацыі і нацыянальнай мовы. З другога боку, палітыкі Цэнтральнай Еўропы могуць пастарацца глыбей асэнсаваць этналінгвістычны нацыяналізм, каб пераадолюваць абмежаванні, што накладвае гэтая ідэалогія, калі гэтага вымагаюць інтарэсы грамадства.

Цяпер адметная характарыстыка большасці шматмоўных раёнаў Цэнтральнай Еўропы ў тым, што ў іх розныя супольнасці ўспрымаюць сваю мову як больш “па-сапраўднаму нацыянальную” за іншыя, у якіх пераважна бачаць небяспеку для чысціні нацыі. Аднак існуюць і выключэнні, у тым ліку шматмоўная сербская Ваяводзіна, Малдова, дзе ў штодзённых зносінах суіснуюць малдоўская/румынская і расейская мовы, і Фінляндыя, у якой дзве афіцыйныя мовы: фінская і шведская, хоць шматкратныя спробы пазбавіць шведскую яе канстытуцыйна замацаванага статусу сведчаць пра нарматыўную моц этналінгвістычнага нацыяналізму (Mandatory Swedish, 2015). Яшчэ адзін прыклад – Нарвегія, якая мае два варыянты нарвежскай мовы: букмал і нюнорск, не менш адрозныя між сабой, чым чэшская і славацкая ці галандская і нямецкая. У Чэхіі і Славакіі сярод пакаленняў, што дасягнулі паўналецця да падзелу Чэхаславакіі ў 1993 г., захоўваецца пазанарматыўнае дзвухмоўе: паспяховым зносінам не замінае тое, што славакі звяртаюцца да чэхаў па-славацку, а тыя, у сваю чаргу, адказваюць па-чэшску.

У некаторых раёнах на нацыянальнай мове не размаўляюць досыць вялікія ці ўстойлівыя супольнасці, здольныя супрацьстаяць асіміляцыі. Гэтая ўстойлівасць часам падтрымліваецца навязанымі звонку гарантыямі правоў меншасцяў. Сярод прыкладаў – носбіты лужыцкіх моў на ўсходзе Нямеччыны, сілезскай – у Верхняй Сілезіі і кашубскай – на поўначы Польшчы, **венгерскай** – на поўдні Славакіі і ў румынскай Трансільваніі, сербскай – на поўначы Косава, албанскай – на захадзе Македоніі і турэцкай – ва ўсходняй і паўднёвай Балгарыі і паўночна-ўсходняй Грэцыі.

Цікава, што ў Цэнтральнай Еўропе засталася мала тэрыторый, дзе на афіцыйным узроўні або ў пашыраным побытавым ужытку выкарыстоўваюцца два алфавіты, хоць да ХХ ст. гэта было нормай для ўсяго рэгіёна. У Малдове на малдоўскай/румынскай мове пішуць лацініцай, а па-расейску – кірыліцай. Падобнае становішча існуе ў сербскай Ваяводзіне: па-сербску і па-русінску пішуць кірыліцай, а на астатніх чатырох мовах – лацініцай. У асобных частках Грэцыі і Балгарыі па-турэцку пішуць лацініцай, па-грэцку – грэцкім алфавітам, а па-балгарску – кірыліцай. Падобнае становішча назіраецца ў Македоніі: па-албанску пішуць лацініцай, а па-македонску – кірыліцай. Гэткая “двухалфавітнасць” адпавядае няроўнаму шматмоўю, калі “нізы” валодаюць абодвума алфавітамі, а паноўная супольнасць карыстаецца толькі афіцыйным алфавітам дзяржаўнай мовы і застаецца аднамоўнай.

Своеасаблівы алфавітны апертэйд назіраецца ў Босніі і Косаве. У тых раёнах Босніі, дзе пражываюць баснійцы і харваты, і ў албанскіх раёнах Косава на албанскай, баснійскай і харвацкай мовах пішуць лацініцай. У сербскіх раёнах Босніі і Косава карыстаюцца толькі кірыліцай. У самой Сербіі, нягледзячы на канстытуцыйны статус кірыліцы як адзінага афіцыйнага алфавіта (Constitution, 2006, Art. 10), палова ўсёй друкаванай прадукцыі на сербскай мове выдаецца кірыліцай, а палова – лацініцай. У Чарнагорыі, згодна з Канстытуцыяй, у пісьме на нацыянальнай і афіцыйнай чарнагорскай мове выкарыстоўваюцца і кірылічны, і лацінічны алфавіт (Montenegro's Constitution, 2007, Art. 13). Такім чынам, як і ў Сербіі, чарнагорскія выдаўцы ўжываюць два алфавіты. Аднак у Сербіі і Чарнагорыі “двухалфавітнасць” звязаная не з шматмоўем, а з адзінай афіцыйнай мовай – адпаведна, сербскай і чарнагорскай. Як вынікае, абедзве гэтыя мовы спадкаеміцы двухалфавітнай сербска-харвацкай мовы ў камуністычнай Югаславіі. Яна па-ранейшаму ўжываецца ў інтэрнеце і мае найвялікшую з усіх пост-сербска-харвацкіх моў Вікіпедыю, кірылічную і лацінічную (List of Wikipedias, 2015).

Інтэрнет і Еўразвяз – гэта тыя непрадказальныя фактары, якія могуць у будучыні адпрэчыць ідэалагічнае панаванне нарматыўнага ізамарфізму мовы, нацыі і дзяржавы ў Цэнтральнай Еўропе. У склад Еўразвязу цяпер уваходзяць 28 нацыянальных дзяржаў, якія маюць 24 афіцыйныя мовы. У большасці выпадкаў гэтыя мовы ўжываюцца толькі ў межах адпаведных нацыянальных дзяржаў, але ўсе яны выкарыстоўваюцца структурамі ЕЗ на ўсім яго абсягу. Апроч таго, мільёны грамадзянаў ЕЗ пераязджаюць з адной краіны ў іншыя, на нізавым узроўні спрыяючы распаўсюду сваіх нацыянальных моў. Гэтым яны альбо ўзбагачаюць тое шматмоўе, што склалася раней, як у Лондане і Парыжы, альбо ствараюць шматмоўе там, дзе яго раней не было, як у Варшаве і зямлі Мекленбург – Пярэдняя Памеранія, што ў Нямеччыне.

Больш за тое, вольная ад межаў кіберпрастора, непадуладная (пакуль) нацыянальным дзяржавам, дае магчымасць людзям, што належаць да той ці іншай моўнай супольнасці, без праблем падтрымліваць дачыненні між сабою ў Еўропе і па ўсім свеце. Карыстальнікі інтэрнету, дзе б яны ні жылі, могуць чытаць, слухаць, глядзець разнастайныя аўдыёвізуальныя матэрыялы на сваёй мове. Адным з магчымых вынікаў інтэграцыі мігрантаў у Еўразвязе можа стацца страта імі сваёй роднай мовы. Апроч таго, непрызнаныя і прыгнечаныя этнічныя,

нацыянальныя і рэгіянальныя моўныя супольнасці могуць развіваць культуру на сваёй мове ў інтэрнеце. Сярод прыкладаў з Вікіпедыі – ніжнесаксонская, кірылічная малдоўская, пантыйская (грэцкая), русінская, сілезская.

Ніводная *Einzelssprache* – не наканаванне. Людзі могуць бясконца ствараць і пераствараць сваю сацыяльную рэальнасць. Гэтаксама і моўная палітыка не застаецца нязменнай. Абмяжоўвае фармаванне сацыяльнай рэальнасці ўкараэннасць звычаяў і перакананняў, якія стрымліваюць чалавечае ўяўленне. У сучаснай Цэнтральнай Еўропе галоўнае гэткае абмежаванне – сляпая вера, што этналінгвістычны нацыяналізм (г. зн. ізамарфізм мовы, нацыі і дзяржавы) – гэта адзіны магчымы спосаб утварэння, легітымавання і захавання (нацыянальнай) дзяржаўнасці.

Падзяка

Аўтар удзячны Пітэру Бэрку за зычлівую падтрымку, Кэтрын Гібсан, Джэймсу Толэфсану, Мігелю Перэс-Мілансу і Дораці Баўхоф – за іх шматлікія заўвагі і прапановы, якія дазволілі істотна палепшыць гэты раздзел. Вядома, адказнасць за ўсе магчымыя хібы нясе толькі аўтар.

Бібліяграфія